

B Á B U

Gregor Strniša

I.

Nappalaid valahányan körülvettek,
mint hatalmas, elcsigázott férfiak,
mikor alvó gyertyák fekete fényében
üres szobádban megtaláltad önmagad.

A bábu akkora volt, mint jómagad,
magára vette ruhád, szemed és arcod.
Lépteiddel indult feléd hallgatag.
És a homályban találkoztatok.

Lassan fölemelte két kezét, s körülfonta
lassú ujjakkal — ujj az ujra — nyakadat.
És a sötétben megfojtott hangtalan.
Csak emlék vagy álma labirintusában.

II.

Ragyog a nap, ragyog a nap.
A bábu szobáidat járja.
Ragyog a nap, ragyog a nap.
Testedet a kezében hordja.

És nem tudja, hova rejtse,
hol temethetné el testedet.
Mint szunnyadó gyermeket, ím,
elringatja kedveskedve.

Hasadékból darázs szállt ki,
apró, színes körökben táncol.
Mosatlan, poros ablakokban
ragyog a nap, ragyog a nap.

III.

Tágas vásártér. Lacikonyhák, sátrak.
A nappalok és éjek magas körhintái,
mint szélmalomok, csöndesen forognak.
Elhalt a zaj, hangot se hallani.

Táncosnők, zsonglőrök, bohócok: halk látomás.
Néma kiáltozással szirénekről mesél egy barna tengerész.
Az egyetlen hang ott feszül a kerek, cicomás
kunyhóban: fekete csontváz az alkonyban marimbán zenél.

Itt egy sápadt fiú hatalmas fejjel.
Kötések alá rejti a bűvész.
Nesztelenül tört merít bele.
És nem serken ki vér.

IV.

Hold világít, hold világít.
A bábu ágyadon mulat.
Hold világít, hold világít.
Széjjelbontja fényes hajad.

Árny-lovasok csapatokban
az ablak alatt némán úsznak.
Csúcsos, fekete tornyokban
kereplők az éjbe túrnak.

Árny-rózsa nő az ablakon.
A hajába koszorút fon,
fahangon danákat sipít.
Hold világít, hold világít.

V.

Mint mozdulatlan játékgurák,
a bábu körül napjai úgy hevernek.
A magas, fekete falakat beborítják,
a mennyezetről merev fűrtökben csüngnek.

Azok ott, amelyek épp az ablaknál függnek,
szinte észrevétlenül körben forognak.
Az üvegen néha megkoccan egy-egy kezecske,
s a sötét kis pofák lopva kikandikálnak.

Néha, mikor a városra rádől az este,
a szobán a fénynek egy halk csóvája végigúszik.
Megvilágítja a dermedten ülő bábút a faragott széken,
majd a kezén, az ujjain — ujjról ujra — lassan kialszik.

Torok Csaba fordítása